

MÁRIA OD JEŽIŠA
Z AGREDY

MYSTICKÉ MESTO BOŽIE

I

POČATIE

ŽIVOTOPIS
BOŽEJ MATKY PANNY MÁRIE

MYSTICKÉ
MESTO BOŽIE

I

POČATIE

MÁRIA OD JEŽIŠA
Z AGREDA

MYSTICKÉ
MESTO
BOŽIE
I

POČATIE

ŽIVOTOPIS
BOŽEJ MATKY PANNY MÁRIE

Ktože je tá, čo vychádza sťa zornica,
krásna ako mesiac, jasná ako slnko,
strašná jak šíky pod zástavami?

Pies 6,10

Zázrak Božej všemohúcnosti a nevyčerpatel'ný zdroj milosti.
Životopis Panny a Matky Božej Márie, našej Kráľovnej a Panej,
najsvätejšej Uzmierovateľky za Evino previnenie
a Sprostredkovateľky milostí, ktorý podľa zjavení
a pod vedením samotnej Panny Márie
napísala Božia služobnica sestra Mária od Ježiša z Agredy,
predstavená Kláštora Nepoškvrneného počatia,
Rádu svätého Františka Serafínskeho v meste Agreda
v provincii Burgos v Španielsku, na nové poučenie sveta,
na posilnenie Katolíckej cirkvi a na povzbudenie ľudstva.

Podľa pôvodného autorizovaného španielskeho vydania do anglického jazyka preložil Fiscar Marison (rev. George J. Blatter) a podľa tohto cirkevne schváleného anglického vydania do českého jazyka preložil Jan Cyril Řeřucha v mariánskom roku 1954.

Z českého prekladu z roku 1954, ktorý v roku 2018 upravil Josef Tuček, do slovenského jazyka preložila Silvia Koscelanská-Hajdučeková v roku 2022.

Vydal: © Zachej.sk, 2022

Grafika: © bookwork.sk

Kniha prešla jazykovou korektúrou.

ISBN: 978-80-8211-572-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

**IMPRIMATUR
PRE PRVÉ ANGLICKÉ VYDANIE**

Rome City, Ind., 24. august 1912

Dôstojnému pánovi Georgeovi J. Blatterovi

Drahý dôstojný pán:

Dávam Vám svoje schválenie anglického prekladu diela „Ciudad de Dios“.

S prianím hojného požehnania zostávam Váš v Kristu:

†H. J. Alerding, biskup z Fort Wayne

**ODPORÚČANIE
DRUHÉHO ANGLICKÉHO VYDANIA**

Santa Fé, New Mexico, 9. január 1949

S najväčšou ochotou dávam dnes svoje odporúčanie novému vydaniu diela „The City of God“ od sestry Márie od Ježiša, ktoré sa opätovne uskutoční bez zmien, podľa pôvodného autorizovaného vydania zo španielskeho jazyka z roku 1902, a ktoré už bolo schválené Jeho Excelenciou H. J. Alerdingom, biskupom vo Fort Wayne.

†Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fé

PREHLÁSENIE

Majúc v poslušnej úcte dekréty pápeža Urbana VIII. i všetkých pápežov, prehlasujeme, že v celku aj v jednotlivostiach týkajúcich sa zjavení, zázrakov a pod. podrobujeme sa bezvýhradne súdu svätej Rímskokatolíckej cirkvi.

**IMPRIMATUR
PRE ČESKÉ VYDANIE MESTA BOŽIEHO**

NIHIL OBSTAT: Rev. Martin Horak O.S.B.
censor deputatus

IMPRIMI POTEST: † Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, 17. január 1961

ZVLÁŠTNE UPOZORNENIE PRE ČITATEĽOV

ZJAVENIE

Čokoľvek by sa podstatne líšilo od učenia Katolíckej cirkvi, nie je žiadna osoba oprávnená vyučovať ani veriť, a to za akýchkoľvek okolností. Navyše aj základné pravdy môžu byť vyučované a vykladané iba v schválenom zmysle a duchu, alebo aspoň nie zakázanom Cirkvou. To ihneď poukazuje na postoj, ktorý k súkromným zjaveniam, či už pochádzajúcim z neba, alebo vzniknutým na základe iba ľudskej alebo diabolskej halucinácie, zaujíma Božia Cirkev.

Niet pochyb, že Boh môže a že i zjavuje vyvoleným dušiam skryté veci, ktoré dopĺňajú, čo prostredníctvom verejnej služby učí jeho Cirkev. Prijatou pravdou tiež je, že Boh niekedy zjavuje svojim priateľom pravdy s výslovným zámerom, aby toto zvláštne poznanie odovzdali ostatným, dobre disponovaným osobám prirodzeným a ľudským spôsobom, v závislosti na ich schopnosti tieto pravdy prijať. Takéto posolstvá vybavuje dostatkom dôkazov, uspokojujúcich všetky požiadavky obozretnej a dobre založenej ľudskej viery. Z toho prirodzene vyplýva, že v prípadoch, keď sú súkromné zjavenia doplnené dôkazmi ich nebeského pôvodu, bude Boha tešiť racionálna a milujúca viera a že nebude uspokojený úskočnou a zatvrdnutou nevierou v takto súkromne zjavené skutočnosti alebo pravdy. V prípadoch, keď sú vonkajšie dôkazy nedostatočné, alebo kedykoľvek svätá Cirkev vyjadrí priamy alebo nepriamy nesúhlas, by viera v takéto súkromné zjavenia bola nielen pochabá, ale jednoznačne nesprávna.

ÚPLNÉ SCHVÁLENIE

Cirkev doposiaľ neudelila verejnú a úplnú schválenie súkromným zjaveniam akéhokoľvek druhu a ani to nikdy neurobí, pretože by sa tak tieto zjavenia stali faktickým dodatkom k pokladu viery, ktorý nám zanechal Ježiš Kristus. Ale potichu a nepriamo schválila mnoho súkromných zjavení a medzi nimi i spisy Márie z Agredy. Mohla tak spraviť preto, že neexistuje žiadny spis tohto druhu, ktorý by podával spoľahlivejšie ľudské dôkazy božského pôvodu než „Ciudad de Dios“ ctihodnej Božej služobnice Márie z Agredy.

Existencia Biblie odôvodňuje otázku, či neexistujú aj iné knihy, ktoré boli spísané pod nadprirodzeným vedením, aj keď samozrejme vieme, že žiadna z nich nemôže byť taká významná a autentická ako Biblia, pretože tá bola daná ľudstvu ako záznam verejného Božieho zjavenia pre všetky etapy jeho vývoja až do konca vekov.

NESMIERNY PRIESTOR NEZNÁMEHO

Evidentne však existuje rozsiahla oblasť právd ležiacich za hranicami prirodzeného ľudského poznania, ktoré nie sú v Biblii zaznamenané. Možno si poviete, že v pravom náboženstve je obsiahnuté všetko. A samozrejme máte pravdu. Učenie a služba osôb na to povolaných, prax a príklad osôb vynikajúcich v kresťanských cnostiach a spisy obsahujúce najvyššie pravdy sú obvyklými prostriedkami pre šírenie pravdy

a vedenie ľudí k naplneniu ich dôležitého údelu. Okrem toho všetkého však dejiny ukazujú, že Boh pri zvláštnych príležitostiach udeluje svojim priateľom vyššie nazeranie nadprirodzených právd a skutočností, ktoré, pokiaľ sú z jeho príkazu zaznamenané písomnou formou, on sám určil ako zdroj vyššieho poznania a právom si zaslúžia byť uznané ako súkromné zjavenia.

PRÍZNAKY KLAMU

Uplynulé časy nie sú chudobné na spisy, ktoré o sebe tvrdia, že sú vytvorené na základe Božieho zjavenia alebo vnuknutia. Mnohé z nich nie sú ničím iným než podvodom, ktorý vykazuje známky vedomej alebo nevedomej fantázie. Obyčajne obsahujú prvky pôsobenia a poznania nadľudských síl a súčasne sa v ich autorstve a smerovaní neobjavuje nič božské ani dobročinné, čo svedčí nielen o ľudskom zlyhaní, ale i o zlovestnom a zradnom vplyve zlých duchov, ktorý často nájde cestu do podobných diel. Starodávne čarodejníctvo a mágia spolu s moderným špiritizmom majú svoje korene práve v tomto druhu nadprirodzených posolstiev.

JE NUTNÉ STAROSTLIVÉ SKÚMANIE

Bolo by nanajvýš pochabé nepožadovať dôkladné vyšetrovanie všetkého, čo je predkladané ako súkromné zjavenie. Našťastie je možné uskutočniť bezpečnú a spoľahlivú skúšku. Všetko, čo je nutné urobiť, je preveriť charakter a pohnútky spisovateľa a dôsledky a smerovanie jeho spisov. Mohamed sa ukázal byť epileptickým dobrodruhom a jeho Korán, ktorý je paródiou židovstva i kresťanstva, sa na civilizácii usadil ako gangréna. Z Josepha Smitha a jeho spoločníkov sa vyklúli spurní buriči a vrahovia, ktorých kniha o mormónstve je smiešnou napodobeninou a východiskom pre fanatickú a bigamistickú technokraciu. Fakír John Alexander Dowie, ktorý sa vydával za proroka, skončil ako šialenec v zbankrotovanom Sione, aj keď svojim príbuzným zanechal milióny. Šarlatánka Mary Baker Eddyová bláznivo zláatala útržky z Biblie s kusmi budhizmu, brahmanizmu a jasnovidectva a tento zmätočný zlepenec odovzdávala mnohým a mnohým oklamánym nasledovníkom, ktorí očakávajú, že im ich falošná veda zaistí trvalý život alebo vzkriesenie z mŕtvych.

Je azda ťažké odhaliť podvod v zjaveniach tohto druhu? A predsa si takíto ľudia robia nárok na dar Božieho zjavenia a často si prisvojujú state, ktoré svedčia o zdroji poznatkov a klamu nie ľudského pôvodu. Desivé prejavy špiritizmu a ohromujúce udalosti, o ktorých informujú médiá, nie sú ničím iným než výkonomi obratných rúk alebo zmyslovou ilúziou. Niektoré z nich sa však nedajú vysvetliť, iba keď pripustíme možnosť zásahov temného duchovného sveta.

INÝ ARGUMENT PRE SÚKROMNÉ ZJAVENIA

Nebolo by absurdné pripúšťať možnosť kontaktu so zlými duchmi alebo dušami zomrelých, zatratenými a inými (pričom ju nevyklučuje žiaden rozumný človek), a popierať možnosť kontaktu s dobrými duchmi alebo dušami u Boha? Kto by

chcel umenšovať Božiu moc týmto spôsobom? Tvrdiť, že všetok kontakt s Bohom a dobrými duchmi je bežne sprostredkovaný verejnou službou pravého náboženstva, je obmedzujúce a nie celkom pravdivé. Svätý Pavol videl veci, o ktorých sa neodvážil hovoriť, hoci ochotne písal o iných svojich zjaveniach.

Učenie o Nepoškvrnenom počatí a o neomylnosti bolo súkromne zjavené mnohokrát predtým, než bolo oficiálne sformulované a prijaté ako pravda osobne pochopená všetkými rozumnými ľuďmi. Kto bol pred zadefinovaním tohto učenia múdrejší a prezieravejší? Ľudia, čo odmietali uveriť pravdám, ktoré boli zjavené súkromne, alebo takí, ktorí príslušné zjavenia skúmali a zistili, že sú z ľudského pohľadu dôveryhodné, že nie sú v rozpore s učením pravého náboženstva, a jednoducho ho prijali ako pravdu zjavenú Bohom? Povedal by som, že tí druhí sa ukázali byť vo svojej dobe a vo svojej viere omnoho viac osvietení než tí prví, ktorí zotrvali vo svojej vyberavej nedôvere k súkromným zjaveniam.

NIE JE ŤAŽKÉ ROZOZNAŤ PRAVDU OD KLAMSTVA

Pokiaľ zistíme, že autor údajného súkromného zjavenia bol verným stúpencom jediného pravého náboženstva založeného Bohom, že viedol dobrý a bezúhonný život, že jeho spisy nie sú v rozpore s Bibliou ani verejným učením pravej Cirkvi, že nebol ovládaný motívmi sebeckého zisku ani túžbou po peniazoch a inom majetku, že jeho spisy vyzývajú na praktizovanie dokonalosti ako autora, tak aj čitateľov, že Cirkev ich verejne neodsúdila, potom určite, pokiaľ zaznamenané poznatky predpokladajú nadprirodzené vnuknutie alebo priamu komunikáciu s vyšším svetom, nie je dôvod tieto spisy ihneď odmietat ako podvodné. Pri dôkladnejšom prešetrení sa potom už dostatočne presvedčíme, že ide o súkromné zjavenia. Ale ako dobre vieme, náš súhlas nemôže byť ničím viac ako ľudskou dôverou, teda nie dôverou na úrovni viery, ktorá je vyžadovaná Svätým písmom. Kedykoľvek sa takéto spisy dožadujú absolútnej viery, je jasné, že nejde o zjavenia a mali by byť okamžite odmietnuté ako falošné.

MÁRIA Z AGREDEY

Mária bola dcérou Františka a Kataríny z Aranú. Narodila sa 2. apríla 1602 v malom meste Agreda neďaleko Tarazony v Španielsku. V roku 1617 založila s matkou Kláštor Nepoškvrneného počatia Panny Márie Rádu bosých františkánok v Agrede, kam obe vstúpili v januári 1618, a po roku zložila rehoľné sľuby. V roku 1627 bola proti svojej vôli zvolená za predstavenú kláštora a s krátkou prestávkou ju každé tri roky znovu zvolili, takže v úrade zostala až do svojej smrti v roku 1665.

Povešť o jej múdrosti a prezieravosti, a to nielen pri správe kláštora, ale aj v iných záležitostiach, sa rýchlo rozšírila za múry kláštora a aj ľudia z najvyšších kruhov štátu a Cirkvi vyhľadávali jej radu v dôležitých veciach. Kráľ Filip IV. ju niekoľkokrát navštívil v jej kláštore a mnoho rokov si s ňou písal listy o záležitostiach kráľovstva.

Nemenej ju však preslávili vznešené cnosti jej života, ktorý bol v mnohých ohľadoch vernou kópiou života svätého Františka. Zázrak bilokácie (prítomnosť na dvoch miestach súčasne) bol v jej prípade oveľa zvláštnejší a trval omnoho dlhšie než u ktoréhokoľvek iného svätca či svätice. Jej zdravý rozum, pravdivosť, úprimnosť, pokora a nesebecká láska k Bohu a ľuďom ju v neobyčajnej miere urobili schopnou odovzdávať Božie zjavenia ľuďom.

ČO JU PRINÚTILO, ABY PÍSALA?

Pri každom spise, ktorý sa odvoláva na súkromné zjavenie, musia byť starostlivo skúmané pisateľove pohnútky. Pokiaľ vyjde najavo, že sa pisateľ dal do práce z vlastnej vôle, so sebeckými úmyslami, kvôli finančnému alebo inému prospechu, so sklonom k výnimočnosti v náboženskom učení alebo praxi, ktoré nie sú ukotvené v zjavených pravdách, alebo že k písaniu došlo bez vedomia oprávnených nadriadených či konzultácie s nimi, mali by byť takéto spisy odmietnuté ako falošné. Boh s takýmto zámerom alebo za takýchto okolností nič nezjavuje, ale ponecháva prirodzený priebeh ľudskému zlyhaniu a zákerným a neblahým vplyvom pekla. Nič z toho sa však neobjavuje v spisoch Márie z Agredy. Aj keď bola vnútorne i zvonka vyzvaná na spísanie skutočností zo života Bohorodičky, bránila sa tomu dvanásť rokov, až kým ju nakoniec neprinútil výslovný príkaz jej nadriadených. Tento životopis začala napriek svojej nevôli spísať v roku 1637 a dokončila ho v roku 1645, pričom neustále prosila, aby bola zbavená svojej úlohy, ktorej sa necítila byť hodná. Ale sotva naliehanie predstavených ochablo a nesprávny úsudok hostujúceho spovedníka poskytol Márii dôveryhodnú zámienku, všetky spisy spálila, čím zničila svoju dlhoročnú prácu. Keď sa o tom dozvedeli vyššie authority a trvali na opätovnom spísaní všetkého, čo jej bolo nadprirodzeným spôsobom zjavené, opäť sa jej to darilo desať rokov odkladať. Až pod najprísnejším príkazom poslušnosti a hrozbou pokarhania konečne v roku 1655 začala pracovať na rukopise, ktorý dohotovila v roku 1665 a ktorý je dodnes uložený v kláštore v Agrede.

PREČO BOLO ZJAVENIE DANÉ ŽENE?

Pamätajme na to, že Božia všemohúcnosť nie je odkázaná na žiadny zvláštny nástroj a že Boh dokáže tvoriť z ničoho, veď aj v prípade proroka Baláma využil na zjavenie nielen tohto zlého muža, ale i jeho oslicu. Pri súkromných zjaveniach sa ukazuje, že Boh dáva prednosť ženám, kým mužov si vybral na zjavovanie dôležitých verejných právd Biblie a na verejnú výuku. Aspoň väčšina známych súkromných zjavení bolo odovzdaných ženám nového zákona a nie mužom, z čoho môžeme vyvodiť, že ženy sú na túto úlohu spôsobilejšie. Pravdou je, že služba posla nevyžaduje žiadne zvláštne vzdelanie ani hlboký prirodzený vhlad. Tieto vlastnosti by totiž mohli viesť k prekrúcaniu alebo zužovaniu zjavovaných správ do obyčajných ľudských pomerov, zatiaľ čo súkromné zjavenia sa využívajú práve na oznamovanie právd, ktoré prevyšujú prirodzené poznanie a chápanie. Pokora, veľká zbožnosť a láska spolu s hlbokou vierou sú vlastnosti zvláštnych Božích

poslov, a keďže ženy k týmto cnostiam inklinujú spravidla viac než muži, nemajú taký sklon redukovať Božie poslanstvo svojimi prirodzenými schopnosťami a chápaním. Výberom žien na svoje zvláštne zjavenie nám Boh dáva od samého začiatku na vedomie, že to, čo si praje zjaviť, presahuje prirodzené schopnosti vnímania a myslenia, tak u mužov, ako u žien.

AKO BOLO „MESTO BOŽIE“ PRIJATÉ?

Hneď ako „Mesto Božie“ vyšlo v tlači, vítali ho a chválili ako vynikajúce dielo. S nie menším nadšením boli v takmer všetkých európskych krajinách prijaté jeho preklady. Toto dielo si okamžite vyslúžilo uznanie a kladné hodnotenie ordinárov, univerzít i učených a významných mužov kresťanského sveta. Nejestvuje snáď kniha, ktorá by bola tak dôsledne skúmaná cirkevnými aj občianskymi autoritami a následne tak prozreteľne schválená ako „Mesto Božie“.

Z nariadenia pápežov Inocenta XI., Alexandra VIII., Klementa IX., Benedikta XIII. a Benedikta XIV. bolo dielo vždy znova podrobené najdôkladnejšej kontrole a opakovane vyhlásené za vierohodné, za vhodné na zbožné čítanie a za vyhovujúce. Už len zaznamenanie všetkých pochvál a odporúčaní chýrneho „Mesta Božieho“, ktorého autorke bol udelený titul „ctihodná“, by stačilo na jednu veľkú knihu.

OPOZÍCIA

Pretože „Mesto Božie“ tak energicky vyzdvihuje výsady Matky Božej a autoritu pápežov, nebolo možné očakávať, že by uniklo zlomyseľným ohováraniam a úkladom tých, ktorí boli poškvrnení jansenizmom a galikanizmom. V čase prvého vydania „Mesta Božieho“ vo francúzštine, okolo roku 1678, sa mnoho členov parížskej Sorbonny tajne alebo otvorene hlásilo k týmto sektám. Nepresný preklad s veľkým počtom interpolácií a nesprávnych interpretácií originálu sa pre Dr. Louisa Eliasa Du Pina a Dr. Hideouxa zo Sorbonny stal východiskom pre jedovaté výpady. Pápež Klement XI. označil Dr. Du Pina za „muža zhubného učenia“ a Hideoux sa ukázal byť zúrivým a fanatickým jansenistom, prečo aj bol vylúčený z Cirkvi ako heretik. Keď sa týmto a iným členom Sorbonny podarilo získať priazeň galikánskych príslušníkov dvora a cirkevných hodnostárov, ako v Ríme, tak i v Paríži, vymohli nelegálny zákaz spisu „Mesto Božie“, ktorý sa objavil v aktoch Kongregácie posvätných obradov. Po odhalení tohto skutku sa však nenašiel nikto, kto by si trúfal byť jeho garantom, a pápež Inocent XI. hneď 9. novembra 1681 zákaz zrušil a jednoznačne vyhlásil, že spis „Mesto Božie“ môže byť voľne šírený medzi duchovenstvom a laikmi. Samotná skutočnosť, že zákaz nevydala komisia Indexu, ale odbor, ktorý sa nezaoberal skúmaním kníh, svedčí o tom, že sú zaň zodpovedné galikánske intrigy, ktoré sa skryto rozšírili až do vysokých kruhov v Ríme a medzi spravodlivo zmýšľajúcich. Tento sektársky útok je zároveň presvedčivým argumentom pre dokonalosť a pravovernosť učenia obsiahnutého v zjaveniach Márie z Agredy.

Sviatok Zvestovania, 1912
Fiscar Marison, South Chicago

SCHVÁLENIE

Prvým pápežom, ktorý venoval sústredenú pozornosť dielu „Ciudad de Dios“, bol pápež Inocent XI. 3. júla 1686 ako reakciu na celú škálu búrlivých útokov a nástrah zo strany niektorých členov Sorbonny, o ktorých bolo známe, že sú jansenisti, vydal mimoriadny list, ktorým povolil vydávanie a čítanie „Ciudad de Dios“.

Podobné prehlásenie vydali niektorí pápeži aj neskôr. Boli to: Alexander VIII., Klement XI. a Benedikt XIII. Na tieto prehlásenia neskôr nadviazali dva dekréty vydané Kongregáciou posvätných obradov a schválené pápežmi Benediktom XIV. a Klementom XIV. Tým bola potvrdená pravosť a vierohodnosť diela „Ciudad de Dios“, ako ho rozpovedala a napísala ctihodná Božia služobnica Mária od Ježiša.

Vynikajúci pápež Benedikt XIII., keď bol arcibiskupom v Benevente, odkazoval na tieto zjavenia vo svojich kázňach o blahoslavenej Panne Márii. Dňa 26. septembra 1713 biskup v Seste v Taliansku podal námietku proti publikácii „Mesto Božie“, ale odpovedali mu, aby sa tejto aktivity vzdal, pretože je v rozpore s rozhodnutím pápeža Inocenta platným pre celú Cirkev.

Proces blahorečenia Márie z Agredy bol vo veľkom podporený španielskymi biskupmi a inými vynikajúcimi osobami v Cirkvi. Tak sa stalo, že krátko po jej smrti v roku 1666 bol Božej služobnici udelený titul „ctihodná“, čím sa otvorila cesta k jej blahorečeniu. Dúfame, že sa z Božej vôle čoskoro medzi jej početnými ctitelmi nájde služobník, ktorý sa z úcty k jej svätému životu a znamenitému spisu i mnohým zázrakom pri jej hrobe ujme tejto úlohy.

Redemptoristi vydali v roku 1885 nový preklad v nemeckom jazyku, ktorému sa od biskupa v Regensburgu dostalo schválenie a významné odporúčenie nasledujúceho znenia:

S úprimnou radosťou dávame naše biskupské schválenie prekladu pôvodného španielskeho spisu „Ciudad de Dios“ Márie od Ježiša a odporúčame túto knihu, ktorá iste povznesie čitateľov a bude pre nich zdrojom duchovného pozhennania.

*Ignác, biskup v Regensburgu,
Regensburg, 29. septembra 1885*

Nie menej významné je odporúčanie kniežaťa arcibiskupa salzburského, legáta a primasa nemeckého:

Podľa dekrétov vydaných pápežmi Inocentom XI. a Klementom XI. je všetkým veriacim na čítanie odporúčená kniha „Ciudad de Dios“, napísaná ctihodnou Božou služobnicou Máriou od Ježiša.

Zmienenu knihu schválil celý rad biskupov dekrétmi vydanými na tento účel, štyri významné univerzity, v Toulouse, Salamance, Alcalá a v Lovani, a vynikajúci členovia rôznych rádov. Vzdelaný a zbožný kardinál A' Aguire prehlásil, že všetky svoje štúdie z päťdesiatich rokov svojho života považuje len za malú časť učenia obsiahnutého v tejto knihe, ktoré je v celom svojom obsahu v súlade so Svätým písmom,

s učením pápežov a cirkevných snemov. Aj ctihodný generálny predstavený u Svätého Sulpica abbé Emery vyznal: „Len od toho času, čo som čítal zjavenie Márie z Agredy, poznám náležite Ježiša a jeho svätú Matku.“

Preto neváhame s vydaním nášho biskupského schválenia pre „Ciudad de Dios“ a odporúčame túto knihu veriacim a zvlášť nášmu duchovenstvu.

František Albert, arcibiskup
Arcibiskupská kancelária v Salzburgu, 12. septembra 1885

Iné odporúčanie knihy „Ciudad de Dios“ z novej doby, ktoré sa nachádza v predslove nového vydania z rokov 1911 – 1912, je od biskupa v Tarazone:

Ja, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti Božej a Apoštolskej stolice biskup v Tarazone, apoštolský administrátor diecézy v Tudela.

Poverili sme nášho brata, kňaza Eona Eduarda Royra, kaplána a spovedníka v Konvente Nepoškvrneného počatia v Agrede, aby obozretne a presne posúdil rukopis nového vydania „City of God“, pripravovaného na vydanie členmi vyššie menovaného konventu. Osobne sme sa uistili, že zmienený kňaz túto úlohu svedomito splnil. Preto teraz dosvedčujeme, že nové vydanie „City of God“, okrem niekoľkých výnimiek týkajúcich sa pravopisných zmien, sa úplne zhoduje s pôvodným rukopisom ctihodnej matky Márie od Ježiša v Agrede.

James, biskup v Tarazone
Tarazona, 7. apríla 1911

ÚVOD K ŽIVOTOPISU KRÁĽOVNEJ NEBA

VYSVETLENIE DÔVODOV, PRE KTORÉ BOL SPÍSANÝ, A OBJASNENIE INÝCH, S TÝM SPOJENÝCH OKOLNOSTÍ

1. Neprekvapilo by ma, keby som bola odsúdená ako bezočivá, bláznivá a trúfalá každou osobou, ktorá si začne uvedomovať (pokiaľ je možné si to uvedomiť), že ja, prostoduchá žena, ktorá som sama osebe čírou slabosťou a nevedomosťou, pre svoje hriechy nadmieru nehodná, sa odvažujem písať o božských a nadprirodzených veciach. Takéto odsúdenie bude ešte viac oprávnené v tejto dobe, keď svätá Cirkev, naša matka, má dostatok učiteľov a osôb svätého života a keď je taká bohatá na učenie svätých otcov a učencov, v tejto našej nesmierne príhodnej dobe, keď i múdre a prezieravé osoby, plné svätej horlivosti v duchovnom živote, sú rozrušené a znepokojené čo i len najmenšou zmienkou o vyššom živote a vnímajú vízie a zjavenia ako nadmieru podozrivú a nebezpečnú cestu k získaniu kresťanskej dokonalosti. Pokiaľ nenachádzame ospravedlnenie pre takýto zámer v ňom samom, a už vôbec nie v snahe pokúsiť sa o veci, ktoré nás zďaleka prevyšujú, ktoré sú omnoho vyššie, než aby človek mohol dúfať, že ich dosiahne, a ktoré ďaleko presahujú všetky ľudské schopnosti, potom môžeme len konštatovať, že napĺňanie takého zámeru je buď známkou zvráteného úsudku, alebo výsledkom činnosti prevyšujúcej všetku ľudskú moc.
2. Ako verné deti svätej Cirkvi musíme uznať, že všetci smrteľníci, a to nielen s využitím všetkých svojich vlastných prirodzených síl, ale súčasne i všetkých spoločných a bežných milostí, zostávajú stále neschopnými, akoby nemými a nevedomými slabochmi tvárou v tvár takej náročnej úlohe, ako je vysvetlenie a popis skrytých tajomstiev a vznešených vecí, ktoré mocná ruka Najvyššieho vykonala v ľudskej bytosti, keď ju ako svoju Matku vyvolil na to, aby sa stala neobmedzeným morom milosti a výsad a depozitárom najväčších pokladov Božstva. Za akú neschopnú musí byť uznaná naša slabosť, keď aj anjelskí duchovia priznávajú, že im nestačia slová na opísanie toho, čo tak ďaleko prevyšuje ich myslenie a schopnosti. Život tohto Fénixa v Božom diele je ako oná zapečatená kniha, takže medzi tvormi neba a zeme niet nikoho, kto by ju bol hoden otvoriť (*Zjv* 5,3). Je teda zrejmé, že túto knihu môže rozpečať len mocný Pán, ktorý ju stvoril dokonalejšie ako všetky tvory, lebo je ňou ona sama, naša Pani, naša Kráľovná a Matka, ktorá bola hodna jeho nevýslovné dary prijať a náležite oceniť. V jej moci je zvoliť si vhodné nástroje a vďaka svojej sláve je schopná prejavíť tieto dary úmerne v čase a v spôsobe prospešnom pre jej jednorodeného Syna.
3. Som ochotná prehlásiť, že týmito nástrojmi nemôže byť nikto iný než učiteľia a učenie svätcov Katolíckej cirkvi alebo učenci v školách, ktorí učia ceste pravdy a života. Ale zmýšľanie a súdy Najvyššieho sú také vyvýšené nad naše zmýšľanie, ako je nebo vyvýšené nad zemou, pričom nikto nepozná jeho zámeru a nikto mu nemôže radiť v jeho diele (*Rim* 11,34). On je ten, kto drží vo svojej ruke váhy svätyně (*Zjv* 6,5), kto odvažuje silu vetra (*Jób* 28,25), kto drží

vo svojich rukách všetky nebeské telesá (Iz 40,12) a kto veľkou mocou svojho Ducha (Múd 11,21) usporiadal všetky veci vo váhe i miere a určil všetkému vhodné miesto a čas. On dáva svetlo múdrosti (Sir 24,27) a podľa svojej nadmieri spravodlivej priazne ju rozdeľuje a nikto nemôže vystúpiť do neba, aby ju zniesol z oblakov (Bar 3,29), ani nemôže poznať jej cestu alebo chápať jej chodníček (Bar 3,31). On jediný ju vníma takú, aká je, a prelieva ju ako dych svojej nesmiernej dobročinnosti, ako jas svojho večného svetla, ako bezchybný odraz a obraz svojej večnej štedrosti (Múd 7,25) prostredníctvom svätých duší medzi národmi, aby z nich urobil priateľov Najvyššieho a prorokov (Múd 7,27). Len sám Pán vie, prečo a s akým zámerom mňa, posledného spomedzi tvorov, takto pripravil, povolal, pozdvihol, zaviazal a prinútil spísať tento životopis jeho najsvätejšej Matky, našej Kráľovnej a Panej.

4. Bolo by za hranicou múdreho zmýšľania ktoréhokoľvek človeka si myslieť, že bez vplyvu a moci Najvyššieho myšlienka na takéto dielo by mohla vstúpiť do ľudského srdca alebo sa takáto iniciatíva zrodiť v mojej mysli, pretože uznávam aj vyznávam, že som slabá žena, nedostatočná vo všetkých cnostiach. Preto by mi mala byť cudzia myšlienka na podnikanie takého diela rovnako, ako na jeho odmietnutie z vlastnej vôle. Aby mohlo byť v tejto veci učinené spravodlivé posúdenie, zmienim sa jednoducho a pravdivo o niečom z toho, čo sa mi v súvislosti s týmto životopisom stalo.
5. V ôsmom roku od založenia tohto kláštora a v mojich dvadsiatich piatich rokoch mi bol pod poslušnosťou vnútený úrad, ktorého nie som hodna a ktorý zastávam až do dnešného dňa, totiž úrad predstavenej kláštora. Bola som veľmi ustarostená, smutná a vystrašená, pretože ani môj vek, ani moje sklony nezodpovedali požiadavkám na riadenie a vedenie druhých, skôr by bolo vhodnejšie, aby som ja bola vedená a poslúchala. Viem tiež, že preto, aby som mohla tento úrad vykonávať, musel mi byť udelený zvláštny dišpenz. Z týchto a ďalších dôvodov bol strach, ktorým ma Najvyšší po celý môj život križoval, značne posilnený. Navyše ma Boh ponechával v hroznej neistote, či som na bezpečnej ceste a či jeho priateľstvo strácam alebo získavam.
6. V mojom súžení som z hĺbky srdca volala k Pánovi, aby mi pomohol, pokiaľ je to jeho vôľa, aby ma oslobodil od takého bremena a nebezpečenstva. Hoci ma Pán nejakú dobu predtým pripravoval a prikazoval mi prijať túto funkciu, snažila som sa ospravedlniť vo svojej bojovnosti. On ma zakaždým utešil a zopakoval svoj príkaz, ja som však vo svojich prosbách neustávala, ba skôr som ich zosilňovala. Hoci som vnímala a chápala, že mi ukázal svoju svätú vôľu, ktorej som nemohla vzdorovať, súčasne som cítila, že mi ponechával slobodu vzdorovať alebo sa podvoliť, ako som si priala, aby konal v súlade s vôľou slabého tvora a s vedomím mojej úplnej nedostatočnosti. Takáto je Pánova múdrosť v zaobchádzaní s ľuďmi. Spoliehala som sa na túto jeho láskavosť a stále viac sa usilovala, aby som sa zbavila zjavného nebezpečenstva, ktoré naša ľudská prirodzenosť, zaťažená zlozvykmi a vášňami, neberie spravidla tak vážne. Pán mi však stále pripomínal, čo si želá, povzbudzoval ma a prostredníctvom anjelov ma vyzýval, aby som poslúchla.

7. Taká utrápená som sa utiekala k našej Kráľovnej a Panej ako k jedinému útočisku vo všetkých súženiach. Po tom, čo som jej opísala svoj spôsob života a svoje priania, ráčila mi odpovedať nesmierne nežnými slovami: „Dcéra moja, daj sa utešiť a neznepokojuj sa vo svojom srdci pre túto úlohu. Priprav sa na ňu a ja tebe i tvojim podriadeným budem Matkou a Predstavenou, ktorú budete poslúchať. Doplním tvoje nedostatky a budeš mojou sprostredkovateľkou, skrze ktorú musí byť naplnená vôľa môjho Syna a môjho Boha. Hľadaj u mňa útočisko vo všetkých svojich pokušeniach a ťažkostiach, zveruj sa mi s nimi a prijímaj rady, ktoré ti budem dávať vo všetkých záležitostiach. Riad sa nimi a ja ťa budem podopierať a vždy budem hľadiť na tvoje trápenie.“ Tieto slová Kráľovnej ma potešili a upokojili moju dušu. Od tohto dňa Matka milosrdenstva znásobila svoju zhovievavosť voči mne, svojej otrokyni. Správala sa ku mne dôvernejšie a stále bola v spojení s mojou dušou. Prijímala ma, načúvala mi, s nevýslovnou blahosklonnosťou ma vyučovala tým, že mi v mojom utrpení udeľovala rady a povzbudenia. Napĺňala moju dušu svetlom, poznaním večného života a prikázala mi, aby som v jej prítomnosti obnovila svoje rehoľné sľuby. Akoby toho nebolo dosť, nesmierne prívetivá Matka a Pani sa ešte jasnejšie zjavila svojej služobnici, ktorej odhrnula závoj zo skrytých sviatostí a veľkolepých tajomstiev, ktoré sú aj napriek neznalosti smrteľníkov obsiahnuté v ich najsvätejšom živote. Hoci toto posvätné a nadprirodzené svetlo svietilo nepretržite a obzvlášť jasne v dňoch ich sviatkov, ale aj pri iných príležitostiach, keď som bola zasväcovaná do mnohých tajomstiev, nebolo doposiaľ také úplné, časté a jasné ako to, ktoré mi ráčilo byť udelené spolu s príkazom spísať históriu jej života, ako ma s ňou jej Majestáť bude zoznamovať a diktovať mi ju. Zvlášť v jednom dni zo sviatkov najsvätejšej Márie mi Najvyšší dal vedieť, že mal vyhradených mnoho skrytých tajomstiev a požehnaní, ktoré zveril svojej nebeskej Matke v dňoch jej pozemského putovania, a že ma s nimi chce zoznámiť, aby mohli byť spísané pod jej vedením. Táto vôľa Najvyššieho, aj keď som jej odolávala, bola stále prítomná v mojej mysli celých desať rokov, pokiaľ som sa nepokúsila prvýkrát spísať tento božský životopis.
8. Svoje pochybnosti som predkladala svätým kniežatám a anjelom, ktorých Najvyšší poveril vedením práce na spísaní životopisu našej Kráľovnej, a netajila som pred nimi veľké rozrušenie a utrpenie vo svojom srdci, ani to, ako môj jazyk pri takejto náročnej úlohe meravie a stáva sa nemým. Oni však znovu a znovu odpovedali, že je vôľou Najvyššieho, aby som spísala životopis jeho najčistejšej Matky a našej Panej. Jedného dňa, keď som zvlášť dôrazne vznášala námietky a poukazovala na svoje ťažkosti, svoju neschopnosť a veľké obavy, prehovorili ku mne takto: „Máš dobré dôvody sa báť a byť znepokojená, ó, duša pochybujúca a váhajúca v záležitostiach, v ktorých by sme aj my anjeli konali podobne vzhľadom na našu neschopnosť patrične opísať, ako vznešene a veľkolepo pôsobil Všemohúci v Matke zbožnosti a našej Kráľovnej. Pamätaj však, najdrahšia duša, že skôr pomínie nebo, celý pozemský poriadok a všetky stvorené veci než slová Najvyššieho, ktorými sa mnohokrát zaviazal tvorstvu. Aj vo Svätom písme je napísané, že poslušný človek má hovoriť (Prís 21,28)

o víťazstve nad svojimi nepriateľmi a nemá byť v poslušnosti hoden trestu. Keď Boh prvému stvorenému človeku prikázal, aby nejedol ovocie zo stromu poznania, ustanovil cnosť poslušnosti, a keď prisahal, robil to preto, aby dal človekovi väčšiu záruku. Pán takto prisahal viackrát: napríklad keď sľuboval Abrahámovi, že Mesiáš vzíde z jeho pokolenia, dodal prísahné uistenie (*Gn 22,16*). Podobne sa zachoval pri stvorení prvého človeka, ktorému pripomenul, že poslušný nebude robiť chyby. Túto prísahu zopakoval tiež vtedy, keď rozhodol, že jeho najsvätejší Syn zomrie (*Lk 1,73*). Aj všetkých ľudí ubezpečil, že tí, ktorí budú poslúchať druhého Adama a napodobňovať jeho poslušnosť, ktorou obnovil, čo prvý Adam stratil svojou neposlušnosťou, budú žiť večne a nebudú podliehať vplyvu nepriateľov. Pamätaj, Mária, že poslušnosť má svoj pôvod v Bohu ako v jej prvotnom a základnom zdroji a my anjeli poslúchame moc jeho božskej pravice a jeho nadmieru spravodlivú vôľu. My nemôžeme jeho vôli odporovať alebo ju ignorovať, pretože vidíme nemennú Božiu Bytosť tvárou v tvár a vnímame, že jeho vôľa je svätá, čistá a pravdivá, nadmieru nestranná a spravodlivá. Túto istotu, ktorú my anjeli získavame prostredníctvom blaženého nazerania, vy smrteľníci čerpáte v patričnej miere ako pútnici zo slov Pána týkajúcich sa vašich hodnostárov a predstavených: „Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda.“ (*Lk 10,16*). Teraz, pretože poslušnosť vychádza z Boha, ktorý je základnou príčinou a predstaveným nás všetkých, je vhodné, aby jeho všemohúca prozreteľnosť prevzala na seba dôsledky poslušnosti, kedykoľvek to, čo je prikázané, nie je samo osebe hriechom. V súlade s tým nás Pán v takýchto záležitostiach uisťuje prísahou, a on by prestal skôr existovať, aj keď niečo také nie je možné, než by zlyhalo jeho slovo. Rovnako ako deti vychádzajú zo svojich rodičov a všetci živí z Adama množením z jeho prirodzeného bytia v jeho potomstve, tak sú všetci predstavení menovaní Bohom, zvrchovaným Pánom, kvôli ktorému sa im máme podvoliť v poslušnosti: ľudské bytosti svojim žijúcim predstaveným, my anjeli našej vyššej hierarchii rovnakej prirodzenosti a všetky bytosti spoločne vo svojich predstavených večnému Bohu. Spomeň si teraz, že ťa všetci predstavení vyzývali a prikazovali ti vykonať, čo stále váhaš vykonať. Pokiaľ by si začala písať omylom v domnienke, že tak v poslušnosti plníš jeho príkaz, urobil by Najvyšší s tvojím perom to isté, čo s Abrahámovým nožom vo chvíli, keď sa chystal obetovať svojho syna Izáka, keď jednému z nás prikázal, aby zadržal jeho ruku a nôž. Nedostali sme však príkaz, aby sme zadržali tvoje pero, ale aby sme ho ľahkým dychom urýchlili a aby sme s pohľadom upretým na jeho Majestát viedli a osvecovali tvoj intelekt.“

9. Takúto podporu a takéto poučenie mi v tom čase dávali svätí anjeli a páni. Pri mnohých iných príležitostiach mi sväté knieža Michal odovzdával rovnaké priania a príkazy Najvyššieho. On ma stálym osvecovaním, láskavosťou a poučovaním doviedol k poznaniu veľkých svätých vecí a tajomstiev Pána a Kráľovnej neba, pretože bol jedným z anjelov, ktorí ju strážili, ktorí jej slúžili a ktorí boli vybratí z anjelských zborov, ako budem rozprávať na príslušnom mieste (zväzok I, č. 201 – 206). Tento veľký knieža, inak aj všeobecný ochranca a patrón svätej

Cirkvi, bol tiež zvláštnym svedkom a verným služobníkom pri tajomstvách vte-
lenia a vykúpenia, ako som často počula od samotného svätého Michala, ktorý
mi preukazoval zvláštnu priazeň a ochranu v mojich ťažkostiach a v nebezpe-
čenstve a ktorý mi v tomto mojom diele sľúbil pomoc a vedenie.

10. Okrem všetkých týchto a iných skutočností, ktoré tu nie je potrebné uvádzať,
a okrem toho, čo oznámim ďalej, mi sám Pán mnohokrát osobne prikazoval
a prejavoval svoju vôľu slovami, ktoré tu zopakujem. Jedného dňa, na sviatok
Obetovania najsvätejšej Márie v chráme, mi povedal: „Moja snúbenica, bojujú-
cej Cirkvi už bolo zjavených mnoho tajomstiev vzťahujúcich sa na moju Matku
a svätých, mnoho ich však zostáva stále skrytých. Tieto skryté tajomstvá, ktoré
sa týkajú predovšetkým jej vnútorného života, si teraz prajem vyjaviť a tiež si
prajem, aby si ich spísala pod vedením najčistejšej Márie. Odhalím a vysvetlím ti
ich, pretože som ich až doposiaľ v súlade so skrytými zámermi svojej múdrosti
držal v tajnosti, lebo podľa mojej prozreteľnosti nebol doposiaľ vhodný čas na
ich zjavenie. Teraz je však mojou vôľou, aby si písala. Poslúchni, duša!“
11. Všetky skutočnosti, o ktorých som sa zmienila, a mnohé ďalšie, o ktorých
by som sa mohla zmieniť, by neboli dosť naliehavé, aby prebudili moju vôľu
na takú namáhavú úlohu a takú cudziu stavu mojich schopností, pokiaľ by
sa k nim nepripojila pohnútka poslušnosti voči mojim predstaveným, ktorí
boli určení na to, aby vládli mojej duši a učili ma cestám pravdy. Moja nedô-
vera a obavy zaiste neboli také nepodstatné, aby mi dovolili dôjsť k plnému
rozhodnutiu bez ich príkazu v takej závažnej veci, pokiaľ som sa v iných, a to
i nadprirodzených a oveľa menej závažných záležitostiach tak veľmi spoliehala
na vedenie poslušnosti. Ako nevedomá žena som vždy hľadala túto polárku,
pretože je povinnosťou všetkých predložiť všetky záležitosti, aj keď sa zdajú
byť nesmierne ušľachtilé a nad všetku pochybnosť znamenité, na preskúmanie
a schválenie učiteľom a duchovným predstaveným Cirkvi. Takúto istotu som
sa snažila získať pre vedenie svojej duše, a najmä pokiaľ išlo o zámer spísania
životopisu Kráľovnej neba. Často som sa snažila zabrániť tomu, aby boli moji
predstavení vo svojom konaní ovplyvňovaní mojimi duchovnými skúsenosťami,
tak, že som, ako sa len dalo, zastierala mnoho vecí a s plačom prosila Pána,
aby ich osvietil, aby v nich vzbudil nedôveru voči mne, aby nad nimi bdel
a chránil ich pred klamom alebo aby nepripustil, že by som bola oklamaná
alebo zvedená na scestie. Často som si priaľa, aby samotná myšlienka na odsú-
hlasenie mojej účasti na tomto diele zmizla z ich myslí.
12. Dozriavam tiež, že démon využil moje prirodzené sklony i obavy a vynaložil
veľké úsilie, aby bránil tejto práci a aby ma zastrašoval a sužoval. Bezpochyby
by sa mu podarilo odvrátiť ma od práce, nebyť horlivosti a vytrvalosti mo-
jich predstavených v otupovaní mojej zbabelosti. Pán, najčistejšia Mária a svätí
anjeli pri jeho prenasledovaní často využívali príležitosti, aby obnovili svoje
osvietenia, znamenia a divy. Napriek tomu všetkému som svoj záväzok odkla-
dala alebo, lepšie povedané, mnoho rokov som sa mu bránila. Odmietala som,
ako opíšem neskôr, pre nedostatok odvahy podniknúť niečo, čo presahovalo
všetky moje schopnosti. Verím, že sa to nedialo bez zvláštnej prozreteľnosti

jeho Velebnosti, pretože sa mi počas týchto rokov prihodilo toľko vecí a, musím priznať, toľko tajomných a rôznorodých ťažkostí, že by som nebola schopná zachovať pokoj a ticho ducha, ktoré je potrebné pre udržanie správneho svetla a znalostí, pretože ani tie najpokročilejšie duše sa nemôžu vo všetkých stavoch mysle zamestnávať takou vznešenou činnosťou, pre ktorú je nutné nadobudnutie súladu s takými úžasnými a jemnými vplyvmi. Boli však aj iné dôvody, totiž, že som sa počas dlhého zdržania mohla uistiť o pravdivosti týchto vecí nielen prostredníctvom nového osvietenia, ktorého postupom času pribúdalo, a prostredníctvom obozretnosti, ktorú mi poskytovala skúsenosť, ale tiež v dôsledku vytrvalého naliehania Pána, svätých anjelov a mojich predstavených, ktorým som bola povinná poslušnosťou. Bola mi tiež daná príležitosť upokojiť moje obavy a pochybnosti, prekonať moju zbabelosť a zmätok a zveriť Pánovi, čo som nemohla zveriť svojej slabosti.

13. Spoločila som sa na veľkú cnosť poslušnosti a rozhodla sa v mene Pána a mojej Kráľovnej a Panej svoju neochotu odložiť. Označujem cnosť poslušnosti za veľkú nielen preto, že sú prostredníctvom nej najušľachtilejšie činnosti ľudských schopností, totiž rozumu, úsudku a slobodnej vôle, ponúkané ako zápalná obeť Pánovi, ale tiež preto, že žiadna iná cnosť nezaistuje úspech spoľahlivejšie než poslušnosť, pretože v nej nekoná človek len sám od seba, ale tiež ako nástroj Toho, ktorý vládne a prikazuje. To bola Abraháмова istota, keď prekonal prirodzenú lásku k svojmu synovi Izákovi (*Gn 22,3*). Pokiaľ poslušnosť dostačuje pre takýto skutok alebo je dostačujúca pre zastavenie slnka a nebies v ich rýchlom behu (*Joz 10,13*), môže byť iste dostačujúca pre ovplyvňovanie diania na zemi. Možno keby bola Uzova ruka vedená poslušnosťou, nebol by potrestaný za trúfalé dotknutie sa archy zmluvy. Viem dobre, že som menej hodna než Uza vziať ruku, aby som sa dotkla nie neživej a obraznej archy zmluvy starého zákona, ale živej Archy nového zákona, ktorá obsahuje mannu Božstva a zdroj milosti nového zákona. Pokiaľ by som však mlčala, mala by som dobré dôvody sa obávať, že by som odoprela poslušnosť najvyšším príkazom, a mohla by som volať s Izaiášom: Beda mi, že som mlčala (*Iz 6,5*). Preto, ó, moja Kráľovná a Pani, je lepšie, aby tvoja vlúdna dobrota, tvoje milosrdenstvo a požehnanie tvojej štedrej ruky presvetľovali moje nízke a nedôstojné úsilie. Je lepšie, aby som pocítila tvoje požehnanie pri uposlúchnutí tvojich príkazov, než by som u teba upadla do nemilosti. Bude to čin tvojej zhovievavosti, ó, najčistejšia Matka, aby si pozdvihla úbohého zo zeme a vykonala prostredníctvom slabého a nehodného nástroja také ťažké dielo, pretože tým zväčšíš svoju blahosklonnosť a milosti, ktoré s tebou zdieľa tvoj najsvätejší Syn. Navyše tak zamedzíš úskočným domnienkam, ktoré by mohli vyvolať predstavy, že toto dielo vykonalo ľudské úsilie, pozemská múdrosť alebo autorita hlbokých diskusií. Tak dokážeš, že božskou cnosťou znovu prebúda srdcia veriacich, ktoré priťahuješ k sebe, žriedlu láskavosti a milosrdenstva. Hovor teda, ó, Pani, aby ťa tvoja služobnica poslúchala s vrúcnu túžbou celkom sa ti podriaďiť (*1Sam 3,10*). Ale ako môže moja túžba dosiahnuť moje záväzky alebo sa im vyrovnáť? Dať vhodnú odpoveď z mojej strany je nemožné, ale pokiaľ

by to bolo možné, rada by som ju dala. Ó, mocná a vznešená Kráľovná, splň svoje sľuby zjavením svojich milostí a povahových rysov, aby sa tvoja veľkosť mohla stať známou a byť zvestovaná všetkým národom a pokoleniam. Hovor, ó, Pani, pretože tvoja služobnica počúva, hovor a veleb Najvyššieho za mocné a úžasné skutky, ktoré jeho pravica vykonala v tebe pri tvojej najhlbšej pokore. Nech plynú z dlaní jeho rúk, plných hyacintov a vonného korenia, do tvojich (*Pies 5,14*) a z nich na tvojich verných služobníkoch, aby ho anjeli mohli velebiť, spravodliví chváliť a hriešnici vyhľadávať. Nech všetci vidia príklad tvojej najvyššej svätosti a čistoty a nech som milosťou tvojho nesmierne svätého Syna obdarená týmto zrkadlom a účinnou normou, podľa ktorej môžem usporiadať svoj život, pretože to má byť základným zmyslom a prvotným cieľom môjho snaženia pri spisovaní tvojho životopisu. To si mi opakovane naznačovala, keď si mi blahosklonne ponúkala živú predlohu a zrkadlo bez chyby, v ktorom môžem vidieť a podľa ktorého môžem ozdobiť svoju dušu, aby bola hodna stať sa tvojou dcérou a nevestou tvojho najsvätejšieho Syna.

14. Toto bude môj jediný cieľ a zámer. Preto nebudem písať ako učiteľka, ale ako učeníčka, nie ako ten, ktorý poučuje, ale ako ten, ktorý namáhavo prijíma poučenie s vedomím, že je povinnosťou žien v svätej Cirkvi mlčať a naslúchať učiteľom (*1Kor 14,34*). Ale ako nástroj Kráľovnej neba budem vyhlasovať, čo ma ráci naučiť a čo mi rozkáže, pretože všetky duše sú schopné prijať Ducha, ktorého jej božský Syn sľúbil vyliat' na ľudí všetkých stavov (*Joel 3,1*). Všetky duše sú tiež schopné ho vhodným spôsobom zdieľať, kedykoľvek na to dá vyššia autorita konajúca v súlade s výnosmi Kristovej Cirkvi súhlas. Teraz som presvedčená, že mi spísanie životopisu Cirkve povolila prostredníctvom mojich predstavených. Že sa azda mýlim, je možné a u takej nevedomej ženy prirodzené, potom sa ale mýlim z poslušnosti a nie zo slobodnej vôle. Podrobujem sa tak tým, ktorí ma vedú, a dohľadu svätej Katolíckej cirkvi, ku ktorej služobníkom sa utiekam vo všetkých svojich ťažkostiach. Prajem si, aby môj predstavený, učiteľ a svedník boli svedkami a cenzormi učenia, ktoré prijímam, a tiež prísnyimi a bdelymi sudcami toho, ako ho uvádzam do praxe alebo ako zlyhávam pri plnení záväzkov vyplývajúcich z môjho požehnania.
15. V súlade s vôľou Pána a príkazom poslušnosti som tento nebeský životopis spísala druhýkrát. Aj keď bolo svetlo, v ktorom som tajomstvá vnímala, počas prvého písania bohaté a plodné, miera mojich nedostatkov bola práve taká veľká, takže sa môj jazyk nemohol vyrovnáť s úlohou nájsť vhodné slová a moje pero nebolo dosť rýchle na ich úplné zaznamenanie. Niektoré veci som vynechala a s odstupom času a s pomocou ďalších osvietení som pocítila, že som na druhé písanie lepšie pripravená. Jednako mnohé z toho, čo som pochopila a videla, muselo naďalej zostať nevyrieknuté, pretože povedať všetko nebude nikdy možné. Okrem zmienených dôvodov boli ešte ďalšie, ktoré mi Pán zjavil, totiž, že pri prvom spisovaní bola sústredenosť mojej mysle vo vzťahu k predmetu a usporiadaniu tohto diela veľmi zoslabená pokúšením a veľkými obavami. To vo mne vyvolalo takú búrku protikladných myšlienok a podnetov, podľa ktorých bolo nadmieru smelé pokúsiť sa o takú náročnú úlohu, že som

dospela k rozhodnutiu spis spáliť. Verím, že sa tak nestalo bez dovolenia Pána, pretože v zmätku svojej duše som sa nemohla dostať do vhodného a Pánom vyžadovaného stavu pre zápis a vtlačenie tohto učenia do svojho srdca a ducha, ako mi prikazuje robiť teraz a ako bude vidno z nasledujúcich udalostí.

16. Raz počas sviatku Očisťovania Panny Márie som si po prijatí Najsvätejšej sviatosti priala osláviť tento svätý sviatok, ktorý bol výročným dňom zloženia mojich sľubov, mnohými úkonmi vďakyvzdávania a úplným oddaním sa Najvyššiemu, ktorý si ma bez akejkolvek mojej zásluhy vybral za svoju nevestu. Keď som si vzbudzovala svoje úmysly, vnímala som vo svojom vnútri veľmi silnú zmenu sprevádzanú bohatým svetlom, ktoré ma povznášalo, silne a nežne vyzývalo na poznanie Božej podstaty, jeho dobrotu, dokonalosti a vlastností, aj na poznanie mojej vlastnej biedy (*Múd* 8,1). A tieto veci, ktoré boli predložené môjmu chápaniu, vo mne v jednej jedinej chvíli vyvolávali rôzne účinky. Prvý bol, že všetka pozornosť mojej mysle a všetky moje túžby boli vysoko povznesené. A druhý, že moja myseľ bola pokorená až do prachu takým spôsobom, že sa mi zdalo, akoby mi bolo vzatá moja vlastná existencia. Súčasne som pocítila nesmierne prudký smútok a ľútosť nad mojimi ťažkými hriechmi spojenú s odhodlaním zmeniť sa, vzdať sa všetkých svetských vecí a túžiť po dokonalej láske k Bohu. V týchto dojmach som si pripadala zničená a najväčšia bolesť sa mi zdala byť útechou a smrťou životom. Pán, ktorý mal pochopenie pre moju slabosť, mi z číreho súcitu povedal:

„Nebud' vydesená, dcéra moja a nevesta, pretože odpustenie, zmytie a očistenie tvojich hriechov splatím svojimi nekonečnými zásluhami a krvou, ktorú som za teba preliat. Oživ v sebe túžbu po úplnej dokonalosti v napodobňovaní života najsvätejšej Márie. Píš po druhý raz, aby si doplnila, čo bolo nedostatčné, a vtlač si jej učenie do svojho srdca. Nermúť znovu moju spravodlivosť ani nebud' nevďačná za moju zhovievavosť, keď si spálila, čo si mala mať spísané, aby ťa moje rozhorčenie nezabavilo svetla, ktoré si bez svojich zásluh prijala na vyjavenie týchto tajomstiev.“

17. Vzápätí som uvidela Matku Božiu, ktorá ku mne tiež prehovorila: „Dcéra moja, doposiaľ si nezískala pre svoju dušu patričné ovocie zo stromu života, ktoré ti bolo ponúknuté pri spisovaní môjho životopisu, ani si nevníkla do podstaty jeho obsahu. Sotva si pomyslela na túto skrytú mannu a ani si neprešla dokonalou a konečnou prípravou, ktorú Všemohúci vyžaduje, aby boli moje cnosti náležite vtlačené do tvojjej duše. Dám ti primerané vlastnosti a dokonalosť na všetko, čo v tebe božská pravica vykoná. Požiadala som ho, aby mi skrze môj príhovor a mne udelené bohaté milosti dovolil ozdobiť ťa a utvárať tvoju dušu tak, aby si sa znovu venovala písaniu môjho životopisu, s menším dôrazom na jeho materiálnu a s väčším na jeho duchovnú stránku a jeho podstatné časti. Odstráň prekážky, ktoré sa stavajú do cesty prúdu božskej milosti, plynúcemu od Všemohúceho k tebe skrze mňa, a staň sa schopnou ľahko prijímať celý prídel, ktorý ti určila Božia vôľa. Dbaj, aby si nebola obmedzovaná svojimi nedostatkami a chybami.“ Potom som videla, ako ma božská Matka obliekla do rúcha belšieho ako sneh a jasnejšieho ako slnko a opásala ma najdrahocen-

nejším pásom hovoriac: „Toto je účasť na mojej čistote.“ Požiadala som tiež o vliatie učenia Pána, ktoré malo slúžiť ako najkrajšie vlasy na moju okrasu, aj o iné vzácne dary, ktorých hodnotu, hoci som ju videla a vedela o nej, že je veľká, som nebola schopná odhadnúť. Po tom, čo ma takto ozdobil, nebeská Pani povedala: „Pracuj svedomito a poctivo, aby si ma napodobnila a bola mojou najdokonalejšou dcérou zrodenu z môjho ducha a pridávanou mojimi prsiami. Dám ti svoje požehnanie, aby si v mojom mene, pod mojím vedením a s mojou pomocou mohla znovu začať písať.“

18. Celý tento životopis Panny Márie je pre zvýšenie prehľadnosti rozdelený do troch častí. Prvá rozpráva o všetkom, čo sa týka prvých pätnástich rokov jej života, od okamihu jej najčistejšieho počatia až do chvíle, keď na seba večné Slovo vzalo telo v jej panenskom lone, a o všetkom, čo Najvyšší v tých rokoch pre Máriu vykonal. Druhá časť obsahuje tajomstvo vtelenia, celý život Ježiša Krista, nášho Pána, jeho utrpenie, smrť a vystúpenie na nebesia, čím je popisávaný život našej Kráľovnej spoločne so životom jej božského Syna a všetkým, čo robila, keď s ním žila. Tretia časť ukazuje život Matky milosti v čase, keď žila sama, zbavená spoločnosti Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, až do radostnej hodiny, keď bola vzatá do neba a korunovaná za Kráľovnú neba, aby večne žila ako Dcéra Otca, ako Matka Syna a ako Nevesta Ducha Svätého. Tieto tri časti sú rozdelené do ôsmich kníh, ktoré je praktickejšie používať a môžu sa stať stálym predmetom mojich myšlienok, pohnútkou pre moju vôľu a potravou pre moje rozjímanie vo dne i v noci.
19. Aby som priblížila obdobie, keď som tento nebeský životopis písala, je potrebné uviesť, že môj otec, brat František Coronel, a moja matka, sestra Katarína Araña, moji rodičia, z Božej vôle a príkazu odovzdaného zvláštnou víziou a zjavením mojej matke, sestre Kataríne, založili vo svojom vlastnom dome tento reholný dom bosých sestier Rádu Nepoškvrneného počatia. K jeho vzniku došlo v oktáve sviatku Troch kráľov 13. januára 1619 a v rovnaký deň sme moja matka a jej dve dcéry prijali reholné rúcho. Môj otec našiel útočisko v Ráde nášho anjelského otca svätého Františka, v ktorom už žili dvaja jeho synovia ako reholníci; tam prijal reholné rúcho, zložil sľuby, žil príkladným životom a zomrel nesmierne svätou smrťou. Moja matka a ja sme prijali reholný závoj na sviatok Očistenia Kráľovnej neba 2. februára 1620, kým u druhej dcéry bolo vzhľadom na nízky vek skladanie sľubov odložené. Všemohúci vo svojej čírej добрote poctil našu rodinu tým, že sme mu boli všetci zasvätení v reholnom stave. V ôsmom roku od založenia tohto kláštora a v dvadsiatom piatom roku môjho života, roku Pána 1627, mi svätá poslušnosť uložila prevziať úrad abatiše, ktorý až do dnešného dňa nehodne zastávam. Počas prvých desiatich rokov, čo som bola v tejto funkcii, som mnohokrát prijala od Najvyššieho a Kráľovnej neba príkaz, aby som spísala jej svätý životopis. Ja som však v strachu a pochybnostiach nebeským pokynom odolávala až do roku 1637, keď som začala písať životopis prvýkrát. Po jeho dokončení, plná obáv a súženia, som na radu spovedníka, ktorý zastupoval môjho stáleho spovedníka, všetky spisy spálila, a to nielen tie so životopisom, ale aj iné, ktoré hovorili

o závažných a tajomných záležitostiach, pretože mi onen spovedník povedal, že by ženy v Cirkvi nemali písať. Ihneď som jeho príkazy splnila, musela som si však preto vypočuť nesmierne prísne napomenutia od mojich predstavených a od spovedníka, ktorý poznal celý môj život. Aby ma donútili začať odznovu, hrozili mi pokarhaním a sám Najvyšší a Kráľovná neba ma opakovane žiadali, aby som poslúchla. V priebehu druhého písania mi bolo udelené také bohaté osvietenie týkajúce sa Božej Bytosti, tak mnoho požehnaní božskej pravice pre obnovu a oživenie mojej duše v učení nebeskej Matky, a pokyny mne dané boli také dokonalé a tajomstvá mne oznámené boli také sväté, že bolo nutné napísať inú knihu životopisu s titulom: „Ženíchove zákony, vrchol jeho božskej lásky a ovocie zobrahané zo stromu života najsvätejšej Márie, našej Panej.“ S Božou milosťou som sa na túto úlohu podujala 8. decembra 1655, v deň sviatku Nepoškvrneného počatia.

**POSVÄTNÉ TAJOMSTVÁ USKUTOČNENÉ
BOHOM V KRÁĽOVNEJ NEBA OD OKAMIHU JEJ
NEPOŠKVRNENÉHO POČATIA AŽ DO VTELENIA
BOŽIEHO SLOVA V JEJ PANENSKOM LONE A RÔZNE
INÉ ZÁSLUHY ZÍSKANÉ PROSTREDNÍCTVOM JEJ
UDELENÝCH BOŽÍCH MILOSTÍ POČAS PRVÝCH
PÄTNÁSTICH ROKOV JEJ ŽIVOTA**

KNIHA PRVÁ

ROZPRÁVA

**O BOŽSKOM PREDURČENÍ JEŽIŠA KRISTA A JEHO MATKY
AKO NAJVYŠŠIEHO IDEÁLU CELÉHO STVORENIA**

O STVORENÍ ANJELOV A LUDÍ AKO ICH SLUŽOBNÍKOV

O RODOKMEŇOCH SPRAVODLIVÝCH MUŽOV

**O KONEČNÝCH DÔSLEDKOCH POČATIA A ZRODENIA KRÁĽOVNEJ
NEBA A O JEJ ŽIVOTE
AŽ DO DŇA JEJ OBETOVANIA V CHRÁME**

KAPITOLA I.

O DVOCH ZVLÁŠTNÝCH VÍZIÁCH, KTORÉ PÁN RÁČIL ZVERIŤ MOJEJ DUŠI, A O INÝCH OSVIETENIACH A TAJOMSTVÁCH, KTORÉ MA PRINÚTILI ODVRÁTIŤ SA OD POZEMSKÝCH VECÍ A POZDVIHNÚŤ DUCHA K VECIAM NADPOZEMSKÝM

1. Vyznávam sa tebe a velebím Ťa, najvyšší Kráľ, že si vo svojej vznešenej velebnosti skryl tieto veľké tajomstvá pred múdrymi a rozumnými (*Mt 11,25*) a že si ich vo svojej blahosklonnosti zjavil mne, úplne bezvýznamnej a neužitočnej otrokyni tvojej Cirkvi, aby si ako všemocný Autor diela bol obdivovaný tým viac, o čo je nástroj autora hodnejši opovrhnutia a slabší.
2. Keď som prekonala vyššie spomenutú neochotu a neposlušné obavy, ktoré spôsobovali také ustráchané váhanie, že by som mohla stroskotať na tomto mori divov, najvznešenejší Pán spôsobil, že som pocítila veľmi silné, sladké, účinné a jemné pôsobenie zhora i pôsobenie svetla, ktoré osvietilo môj rozum a podmanilo si moju spurnú vôľu, ktorú upokojovalo, riadilo, ovládalo, a zaujalo celé moje vnútorné i vonkajšie vedomie, takže moju bytosť celkom podrobilo vôli a záľube Najvyššieho a viedlo ma vo všetkom k jeho uctievaniu a oslave. Takto pripravená som počula hlas Všemohúceho, ktorý ma volal a pozdvihoval k sebe vyvyšovaním miesta môjho príbytku (*Sir 50,22*) a ktorý ma posilňoval proti levom, čo okolo mňa hladne revali a moju dušu chceli pripraviť o pôžitok z veľkých požehnaní, ktoré sa skrývali v nekonečných tajomstvách svätého stánku Mesta Božieho. Obklopenú zármutkom smrti a zatratenia (*Ž 18,5*) a sužovanú plameňmi Sodomy a Babylonu, v ktorých žijeme, vyslobodil ma tento hlas z brán smútku, do ktorých ma vháňali. Moji nepriatelia vytvárali vízie falošných a zradných radostí na oklamanie mojich zmyslov a na ich zaujatie predstieraným potešením, postavili okolo mňa lákadlá, aby som sa slepo rozbehla do týchto plameňov a bola nimi strávená. Ale zo všetkých týchto pascí nastražených mojím nohám (*Ž 57,7*) ma Najvyšší vyslobodil povznášaním môjho ducha a vyučovaním, keď ma nadmieru účinne usmerňoval na ceste dokonalosti. Pozval ma k duchovnému a anjelskému životu a zaviazal ma žiť tak obozretne, aby sa ma uprostred vyhne oheň nedotkol (*Sir 2,5*). Zachraňoval ma často od nečistého jazyka, keď mi ten chcel oznamovať svoje svetské výmysly (*Ž 119,85*). Jeho Velebnosť ma povzbudila, aby som povstala z prachu a malosti zákona hriechu, aby som odolávala nedostatkom prirodzenosti nakazenej hriechom, aby som obmedzovala jej nepokoj, aby som s týmto nepokojom bojovala prostredníctvom jeho osvietenia a povznášala sa nad samu seba (*Nár 3,41*). Opakovane ma volal, niekedy mocou svojej všemohúcnosti, niekedy otcovským napomínaním a inokedy s láskou snúbenca, keď hovoril: „Vstaň, holubička moja, dielo mojich rúk, poponáhľaj sa a príď ku mne (*Pies 2,10*), ktorý som svetlo a cesta, ktorého kto nasleduje, nebude chodiť v tme (*Jn 8,12*). Poď ku mne, ktorý som bezpečná

pravda, nemenná svätosť, ku mne, ktorý som mocný a múdry a ktorý som učiteľom tých, čo hľadajú múdrosť (*Múd* 7,15).“

3. Tieto slová boli ako šípy sladkej lásky, ktoré ma prenikali obdivom a úctou, ale i strachom z poznania mojich hriechov a ohavnosti, takže som sa zdesená a zdrvená svojou ničotou skryla pred jeho prítomnosťou. A Pán mi povedal: „Poď, ó, duša, poď ku mne, ktorý som tvojím všemohúcim Bohom, i napriek tomu, že si bola márnokratným dieťaťom a hriešnicou. Vstaň a poď ku mne, svojmu Otcovi, prijmi rúcho môjho priateľstva a snubný prsteň.“
4. Stále ukrytá v tom bezpečnom úkryte, o ktorom som hovorila, som jedného dňa uvidela šesť anjelov, ktorých Všemohúci vybral, aby mi pomáhali a sprevádzali ma pri tejto práci a v nebezpečenstvách. Pristúpili ku mne a po tom, čo očistili a pripravili moju dušu, predviedli ma pred Pána. Jeho Majestát udelil môjmu vnútornému bytiu nové svetlo a akoby účasť na sláve, vďaka ktorej som sa stala schopnou a nedočkavou vidieť a chápať veci, ktoré prevyšujú možnosti prostej pozemskej bytosti. Čoskoro sa mi zjavili iní dvaja anjeli z ešte vyššieho rádu, a ako ma volali, cítila som moc samého Pána. Pochopila som, že sú to nadmieru tajomní vyslanci, ktorí si prajú zjaviť mi veľké a skryté tajomstvá. Dychtivo som ich privítala, lebo som sa túžila tešiť z požehnaní, ktoré mi mali ukázať. Uistila som ich o vŕcnosti svojej túžby vidieť to, čo si prajú mi odhaliť a čo mi doposiaľ zostalo tajomne skryté. Odpovedali mi s veľkým pokojom: „Mierni sa, ó, duša.“ Obrátila som sa k týmto veľkým kniežatám neba a povedala: „Kniežatá Všemohúceho a poslovia veľkého Kráľa! Prečo ma teraz zdržiavate proti mojej vôli a prečo odkladáte moju radosť a moje potešenie, keď ste ma zavolali? Aká je to sila a aká moc, ktorá ma volá a naplňa vŕcnosťou, ktorá ma láka a zároveň nepustí k sebe, ktorá ma priťahuje, aby som bežala za vôňou olejov môjho Milovaného, a popri tom ma zväzuje silnými putami? Povedzte mi, ako si to možno celé vysvetliť?“ Odpovedali mi: „Pretože na to, aby si mohla byť poučená o Božích tajomstvách, musíš, ó, duša, prísť bosá, olúpená o všetky túžby a vášne, lebo tieto tajomstvá sa neprispôbia a neprepožičajú nezriadeným sklonom. A tak sa zobuj ako Mojžiš (*Ex* 3,5), pretože takýto dostal príkaz, než mohol uvidieť podivuhodný krík.“ Ja som odvetila: „Princovia neba a moji páni, od Mojžiša sa žiadalo mnoho, keď bol poverený vykonať anjelské dielo v smrteľnom tele, ale on bol svätý, a ja som hriešnica plná biedy. Moje srdce je rozrušené a zápasím s otroctvom a útlakom hriechu, ktorý, ako cítim vo svojich údoch, vzdoruje zákonu ducha (*Rim* 7,23).“ Anjeli hovorili: „Bola by to, duša, pre teba nesmierne ťažká úloha, keby si ju mala uskutočniť iba svojimi vlastnými silami. Ale Najvyšší, ktorý si ťa praje vidieť mať tú schopnosť, je mocný a neodoprie ti svoju pomoc, pokiaľ ho o ňu z hĺbky srdca budeš prosiť a pokiaľ sa pripravíš na jej prijatie. Jeho moc, ktorá spôsobila, že krík horel a súčasne nebol strávený plameňmi, môže tiež zabrániť, aby tvoju dušu strávil oheň vášní, ktorý ju obklopuje a sužuje, ak naozaj túžiš byť spasená. Jeho Velebnosť chce mať všetko, čo si želá, a môže vykonať všetko, čo si žiada. Ním posilňovaná aj ty môžeš urobiť, čo žiada od teba (*Flp* 4,13), preto si sním obuv z nôh, plač v horkom zármutku, volaj k nemu z hĺbky svojho srdca, aby tvoje modlitby boli vypočuté a tvoje priania splnené.“

5. V tej chvíli som uvidela drahocenný závoj zahalujúci poklad a moje srdce horelo túžbou, aby sa závoj zdvihol a ja som mohla uzrieť posvätné tajomstvo, ktoré, ako som pochopila, bolo pod ním skryté. Na tento pocit túžby prišla odpoveď: „Poslúchni, ó, duša, prikaz, ktorý si dostala, olúp sama seba, a potom ti bude toto tajomstvo zjavené.“ Rozhodla som sa teda zmeniť svoj život a premáhať svoje chůtky. Vzdychala som a plakala z hĺbky svojej duše, tak veľmi som túžila byť svedkom tohto požehnaní. Keď som uskutočnila svoje dobré predsavzatie, závoj nad pokladom sa začal zdvíhať, až čoskoro zmizol úplne a pred mojím vnútorným zrakom sa ukázalo, čo nebudem vedieť opísať slovami. Videla som na nebi veľkolepé a tajomné znamenie, videla som Ženu, nesmierne krásnu Paniu a Kráľovnú, korunovanú hviezdami, odetú slnkom, s mesiacom pod jej nohami (Zjv 12,1). Svätí anjeli ku mne prehovorili: „To je tá blahoslavená Žena, ktorú svätý Ján videl vo svojom zjavení a v ktorej sú uzavreté, uložené a zapečatené veľké tajomstvá spásy. Tak veľmi si najvznešenejší a mocný Boh obľúbil tohto Tvora, že my, jeho anjelskí duchovia, sme plní úžasom. Kontempluj a obdivuj jej výsady a spíš ich, pretože taký je zámer, kvôli ktorému ti budú zjavené úmerne tvojmu stavu.“ Hľadela som na divy, ktorých veľkosť mi vzala reč, a úžas, ktorý vo mne vyvolali, ochromil zvyšok mojich schopností. Ani si nemyslím, že by ich všetky stvorené bytosti mohli v smrteľnom živote niekedy pochopiť tak, ako budú postupne v priebehu môjho rozprávania vychádzať najavo.
6. Iný deň, keď moja duša sladko spočívala vo vyššie zmienenom príbytku, počula som hlas Najvyššieho, ako vraví: „Nevesta moja, prajem si, aby si v sebe vzbudila skutočnú túžbu hľadať ma a milovať, aby tvoj život bol viac anjelský než ľudský a aby si celkom zabudla na pozemské záležitosti. Túžim ťa dvíhať ako chudobného z prachu a zo smetiska bedára (Ž 113,7), takže keď tak budem robiť, pokoruj sama seba, aby nard tvojej vône mohol zostať so mnou. Vo vedomí svojej vlastnej biedy buď v hĺbke svojho srdca presvedčená, že ti patrí iba súzenie a pokorovanie. Uvažuj o mojej veľkosti a o svojej malosti, pamätaj, že som spravodlivý a svätý, že s tebou zaobchádzam mierne, že radšej používam svoje milosrdenstvo, než by som ťa trestal, ako si zasluhuješ. Snaž sa na základe pokory rozvíjať i všetky ostatné cnosti, aby si tak splnila moje priania. Rozhodol som, že moja panenská Matka ťa bude učiť, usmerňovať a napomínať. Bude ťa povzbudzovať k napredovaniu a sprevádzať tvoje kroky na moje zaľúbenie a potechu.“
7. Zatiaľ čo sa mi Najvyšší takto prihováral, stála Kráľovná nablízku. Nebeská Kňazná neodmietla úlohu, ktorú jej prideliť jeho Velebnosť, ale vládne ju prijala a povedala mi: „Dcéra moja, želim si, aby si bola mojou žiačkou a spoločníčkou, a ja budem tvojou Učiteľkou. Ale uvedom si, že ma musíš s odvahou poslúchať a že od tohto dňa nesmie v tebe zostať ani náznak Adamovej dcéry. Moje správanie a skutky počas môjho pozemského putovania a divy, ktoré skrže mňa vykonalá ruka Všemohúceho, budú zrkadlom a vzorom pre tvoj život.“ Padla som na tvár pred trónom Kráľa a Kráľovnej vesmíru a ponúkla im svoju poslušnosť vo všetkom. Vzдалa som vďaky Najvyššiemu za priazeň ďaleko prevyšujúcu moje zásluhy, ktorú mi prejavil tým, že mi dal takúto Sprievodkyňu a Ochrankyňu. Do jej rúk som vložila svoje obnovené reholné sľuby a jej som sa obetovala a chystala

som sa znovu pracovať na náprave svojho života. Pán mi znovu povedal: „Pozri sa a budeš vidieť!“ Keď som sa otočila, zbadala som krásny rebrík s mnohými schodíkmi a okolo neho veľa anjelov, z ktorých mnohí po tomto rebríku vystupovali a zostupovali. Jeho Velebnosť mi povedala: „To je tajomný Jakubov rebrík, dom Boží a brána nebeská (Gn 28,17). Pokiaľ sa budeš pred mojou tvárou usilovať o život nezasluhujúci trest, vystúpiš po ňom ku mne.“

8. Tento prísľub podnecoval moju túžbu, rozohnil moju vôľu a okúzľil môjho ducha. S mnohými slzami som trúchlila nad tým, že sa pre svoju hriešnosť stávam sama sebe bremenom (Jób 7,20). Túžila som po ukončení svojho zajatia a priala si dospieť na miesto, kde by neboli prekážky pre moju lásku. V tejto úzkosti som prežila niekoľko dní, v ktorých som sa pokúsila o zmenu svojho života: znovu som vykonala životnú svedčáku a napravila niektoré svoje nedokonalosti. Vízia rebríka sa neustále opakovala, ale nedostalo sa mi vysvetlenia. Dala som Pánovi mnoho sľubov, snažila sa zbaviť všetkého pozemského a venovať silu svojej vôle výhradne jeho láske, a zároveň jej nedovoliť akúkoľvek náklonnosť k niečomu stvorenému, hoci aj tomu najmenšiemu a celkom dôveryhodnému. Zapudila som všetky viditeľné a zmyslom lahodiace veci. Po tom, čo som v takomto rozpoložení strávila viacero dní, Najvyšší mi oznámil, že rebrík predstavuje život najsvätejšej Panny s jej cnosťami a tajomstvami. Jeho Majestát mi povedal: „Prájem si, moja nevesta, aby si vystupovala po Jakubovom rebríku a touto nebeskou bránou vošla k poznaniu mojich vlastností, aby si sa venovala rozjímaniu nad mojím božstvom. Vstaň a choď, vystúp po ňom až ku mne. Anjeli, ktorí ho obklopujú a sprevádzajú, sú tí, z ktorých som zostavil Máriinu družinu, aby bránili a strážili sionskú pevnosť. Premýšľaj o nej pozorne, rozjímaj o jej cnostiach a usiluj sa ich napodobňovať.“ Ďalej sa mi zdalo, že stúpajúc po rebríku som poznala veľké zázraky a neopísateľné divy Pána v čírom Tvorovi a najväčšiu svätosť a dokonalosť cností, aké kedy ruka Všemohúceho vzbudila. Na vrcholku rebríka som videla Pána zástupov a Kráľovnú všetkého stvorenia. Prikázali mi, aby som ho za tieto veľké tajomstvá, ktoré mám popísať natolko, nakoľko ich budem schopná pochopiť, velebila, oslavovala a chválila. Vznešený a veľký Pán mi dal zákon nie vytesaný na doskách, aké dal Mojžišovi (Ex 31,18), ale zapísaný jeho všemohúcim prstom, aby nad ním mohli premýšľať a zachovávať ho (Ž 1,2). Povzbudil moju vôľu, takže som v prítomnosti Panej sľúbila, že prekonám svoje zábrany a že s jej pomocou začnem písať jej životopis a budem pritom pamätať na tri veci. Po prvé, že tvor sa má vždy usilovať, aby Bohu vzdával najhlbšiu úctu, aká mu prísluší, a pokoroval sa úmerne blahosklonnosti jeho Velebnosti voči ľuďom tak, že väčšie dobrodenia a výsady bude opätovať väčšou bázňou, úctou, pozornosťou a pokorou. Po druhé na záväzok a povinnosť všetkých ľudí, ktorí tak ľahko zabúdajú na svoju vlastnú spásu, aby zvažovali a poznávali, čo dlžia Kráľovnej a Matke svätosti za jej účasť na našom vykúpení, na záväzok uvažovať o láske a úcte, ktorú preukazovala Bohu, a o úcte, ktorú máme mať k tejto veľkej Žene. Po tretie na ochotu mať svojho duchovného vodcu a – pokiaľ to bude nutné – na ochotu vyjaviť celému svetu svoju ničotu, ohavnosť a malý úžitok, ktorý prinášam za to, čo prijímam.

9. Najsvätejšia Panna na moje námietky odpovedala: „Dcéra moja, svet toto učenie naliehavo potrebuje, pretože nepozná všemohúceho Pána ani mu nepreukazuje náležitú úctu. Jeho nevšímavosť popudzuje Pánovu spravodlivosť, aby potrestal a pokoril ľudstvo, ktoré sa topí vo svojej nedbalosti, je plné temnoty a nevie, kde má hľadať úľavu alebo nadobudnúť svetlo. Taký je však ich spravodlivý údel, pretože zlyhávajú v úctivosti a bázni, ktorú by mali mať.“ Najvyšší i Kráľovná mi dali aj mnoho ďalších poučení, aby mi dôkladne objasnili svoju vôľu ohľadom tejto práce. Pripadalo mi trúfalé a málo láskyplné odmietnuť rady, ktoré mi Mária slúbila, aby som mohla spísať jej životopis. Rovnako nevhodné sa mi zdalo odkladať jeho písanie, pretože mi Najvyšší naznačil, že teraz je príhodný čas, slovami: „Dcéra moja, keď som poslal na svet svojho jednorodeného Syna, bol svet, okrem niekoľkých duší, ktoré mi slúžili, v horšom stave než kedykoľvek od svojho začiatku. Pretože ľudská prirodzenosť je taká nedokonalá, že ak sa nepodriadi vnútornému vedeniu môjho svetla a ak nesplní pravidlá mojich služobníkov tým, že sa zriekne svojho vlastného úsudku a bude nasledovať mňa, ktorý som cesta, pravda a život (Jn 14,6), a ak nebude starostlivo zachovávať moje prikázania, aby nestratila moje priateľstvo, zakrátko začne klesať do priepasti temnoty a nespočetných trápení, až dospeje k zatvrdnutosti v hriechoch. Od stvorenia a hriechu prvého človeka až do chvíle, keď som dal zákon Mojžišovi, sa ľudia dali viesť svojimi sklonmi a upadli do mnohých omylov a hriechov (*Rim* 8,13). Ale po prijatí zákona ich znovu pritiahol hriech, pretože neposlúchali (*Jn* 7,19) a stále viac sa vzdalovali od pravdy a svetla, až sa dostali do stavu úplného zabudnutia. V otcovskej láske som im daroval večnú spásu a liek na nevyliciteľnú slabosť ľudskej prirodzenosti, čím som ospravedlnil svoju urážku. Rovnako ako som vtedy zvolil vhodný čas, aby som väčšmi prejavil svoj súcit, tak som sa teraz rozhodol, že ľuďom preukážem veľkú láskavosť, pretože nadišla hodina a správna chvíľa, aby ľudia poznali príčinu môjho spravodlivého hnevu a boli spravodlivo obvinení a usvedčení zo svojej viny. Som pripravený prejaviť svoje rozhorčenie, vykonať svoj súd a spravodlivosť, ukázať, aká oprávnená je moja vec. Aby sa tak mohlo stať čím skôr a keďže prichádza čas, aby som otvorenejšie prejavil svoje milosrdenstvo, a moja láska nesmie byť nečinná, ponúknem im vhodnú pomoc, pokiaľ ju však budú využívať na to, aby znovu získali moju priazeň. V hodine, keď sa svet tak nešťastne míňa so svojím cieľom, a hoci Slovo sa už stalo telom, smrteľníci nedbajú dost' na svoje blaho a môjho Syna málo vyhľadávajú, keď jeden deň ich pomiňajúceho života sa ponáhľa k svojmu súmraku, keď je noc večnosti bližšie a bližšie k bezbožným a pre spravodlivých sa rodí deň bez noci, v čase, keď sa väčšina smrteľníkov stále viac ponára do tmy svojej nevedomosti a svojich vín, keď utláčajú spravodlivých a zosmiešňujú Božie deti, keď sú moje sväté a božské zákony pošliapané pre nespravodlivé štátne záležitosti, ktoré sú mne neprijateľné, pretože odporujú mojej prozretelnosti, keď si bezbožníci najmenej zaslужujú môj súcit – v tejto predurčenej dobe si prajem otvoriť bránu spravodlivým, skrze ktorú môžu prísť k môjmu milosrdenstvu. Prajem si dať im svetlo, ktorým môžu rozptýliť temnotu, čo obostiera zrak ich ducha.

Chcem im poskytnúť účinný prostriedok pre navrátenie milosti. Šťastní, ktorí ho dostanú, požehnaní, ktorí ho patrične ocenia, bohatí, ktorí nájdu tento poklad, blahoslavení a veľmi múdri, ktorí ho budú hľadať a chápať jeho divy a skryté tajomstvá. Túžim smrteľníkom vyjaviť, akú veľkú moc má príhovor Tej, ktorá priniesla obnovu života, keď dala smrteľnú existenciu nesmrteľnému Bohu. Na oplátku si prajem, aby v nej ako v zrkadle videli zázraky, ktoré moja ruka vykonala v čistom Tvorovi, a mohli tak posúdiť veľkosť svojho vlastného nevďaku. Prajem si oboznámiť ich o mnohom, čo je z môjho vznešeného rozhodnutia o Matke vteleného Slova dosiaľ skryté.

10. Tieto tajomstvá som neodhalil v prvotnej Cirkvi, pretože sú také veľké, že by sa veriaci pri rozjímaní nad nimi a ich obdivovaní strácali v čase, keď bolo viac potrebné pevne ustanoviť zákon milosti a evanjelia. Hoci sú všetky tajomstvá náboženstva v dokonalom vzájomnom súlade jedno s druhým, v tom období by sa ľudská neznalosť mohla zľaknúť ich veľkosti a zneistiť, lebo viera vo vtelenie, vykúpenie a prikázania nového zákona evanjelia bola ešte len v počiatkoch. Z rovnakého dôvodu povedala osoba vteleného Slova pri Poslednej večeri svojim učeníkom: „Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli.“ (Jn 16,12). Tieto slová patrili celému svetu, ktorý ešte nebol schopný plne poslúchať zákon milosti a prijať vieru v Božieho Syna, nieto dať sa zasvätiť do tajomstiev jeho Matky. Ale teraz má ľudstvo väčšiu potrebu takéhoto zjavenia a táto potreba na mňa nalieha, aby som prehliadal jeho zlé dispozície. Ak by sa ľudia snažili potešiť ma úctou, vierou a skúmaním divov, ktoré sú tak úzko spojené s Matkou zbožnosti, a ak by všetci začali z celého srdca prosiť o jej príhovor, svet by pocítil úľavu. Nebudem už ďalej odopierať ľuďom prístup k tomuto Útočisku, k tomuto mystickému Mestu, preto im ho popíš a vykresli najlepšie, ako ti tvoja nedostatočnosť dovoľí. Nechcem, aby tvoj opis a výpovede o živote blahoslavenej Panny boli iba názory alebo rozjímania, ale spoľahlivá pravda. Kto má uši na počúvanie, nech počúva. Nech smädní prichádzajú k živým vodám a opustia vyschnuté cisterny. Nech tí, ktorí hľadajú svetlo, ho nasledujú až do konca. Tak hovorí Pán Boh všemohúci!“
11. Toto sú slová Najvyššieho prednesené pri vyššie zmienenej príležitosti. Poslušná autorite, ktorá mi prikazuje, v nasledujúcej kapitole priblížim spôsob, ktorým som prijímala poznatky a osvietenia, aj ako vidím Pána. V súlade s jeho pokynmi teda na tomto mieste vysvetlím, ako mi pre prácu ráčilo byť udeľované svetlo a potrebná pomoc, pričom vo zvyšnom texte budem naň odkazovať.

KAPITOLA II.

AKO MI PÁN TAKTO PRIPRAVENEJ ZJAVOVAL TAJOMSTVÁ ZO ŽIVOTA KRÁLOVNEJ NEBA

12. Zdalo sa mi správne začať životopis vysvetľujúcou kapitolou, v ktorej na jednom mieste, nakoľko mi bolo dané a ako budem najlepšie môcť, opíšem spôsob, ktorým mi Pán tieto divy zjavoval.
13. Od chvíle, keď som začala užívať rozum, som si obzvlášť uvedomovala jedno požehnanie, ktoré podľa môjho úsudku bolo najväčším medzi tými, ktorými ma božská štedrosť obdarila, totiž veľký a prenikavý strach z jeho straty. On ma presviedčal a nútil, aby som sa usilovala o lepšiu a bezpečnejšiu cestu, po ktorej by som mohla ísť a ktorú by som si mohla deň za dňom vyprosovať u Pána. Moje telo zranil šípom bázne pred jeho súdmi (Ž 119,120) a mňa stále trápi hrozivá myšlienka: prišla som azda o priateľstvo Najvyššieho alebo ho stále mám? Vo dne i v noci sú mojím chlebom slzy, ktoré mi tento strach vohnal do očí (Ž 42,4). Pre moje obavy a pretože je teraz viac než kedykoľvek predtým nutné, aby Pánovi priatelia praktizovali svoje cnosti v skrytosti a bez okázalosti, som v poslednom čase začala vysielat' k Pánovi úprimné modlitby a prosby a súčasne som prosila o príhovor Kráľovnú a Pannu, aby som bola vedená po bezpečných a ľudským očiam neviditeľných chodníkoch.
14. Pán mi v odpovedi na moje opakované modlitby povedal: „Neboj sa, duša, ani sa netráp, pretože ti dám stav mysle a ukážem ti cestu svetla a bezpečia, ktorú môže poznať či dokonca utvoriť len jej Pôvodca. Všetko vonkajšie a nebezpečné ťa dnes opustí a tvoj poklad zostane celkom skrytý, aby si sa oň starala a chránila ho svojím dokonalým životom. Ja ťa povediem tajomnou cestou bez prekážok, ktorá je spoľahlivá a čistá, a ty pôjdeš po nej.“ Po chvíli som v sebe pocítila zmenu a vysoko oduševnený stav mysle. Moje chápanie dostalo nové svetlo, ktoré ho vyjasňovalo a naplňovalo znalosťou všetkých vecí v Bohu a jeho činnosti, takže som ich vnímala také, aké sú samy v sebe a ako ich vníma a vidí Boh, v miere, v akej mi ich odovzdával. Ide o poznanie svetla, ktoré je sväté, nežné, čisté, jemné, prenikavé, bezpečné a svižné, ktoré spôsobuje lásku k dobru a nenávisť k zlu. Ide o dych Božej moci a vyžarovanie najjemnejšieho jasu, ktorý pôsobí na moje chápanie ako zrkadlo. Takto vyššie schopnosti a vnútorné vnímanie mojej duše začali zintenzívňovať svoju činnosť. Preto sa objekt vo svetle, ktoré z neho prebleskovalo, javil byť nekonečným, aj keď vnímanie zostalo obmedzené a chápanie konečné. Bola to vízia Pána sediaceho na tróne veľkej velebnosti, v ktorej som vždy s obmedzením smrteľníka zreteľne vnímala jeho vlastnosti. Pod závojom, ktorý vyzeral ako najčistejší krištál, bolo možné zreteľne a jasne rozoznať obdivuhodné Božie vlastnosti a dokonalosť, hoci vízia nebola úplná, priama, jasnozrivá alebo celkom bez prekážky, ale vždy prichádzala prostredníctvom média, ktorým bol už vyššie zmienený krištáľový závoj. Vnímanie skrytého nie je ťažké na pochopenie, ale je zvláštne, pretože myseľ si je vedomá, že to, čo vníma,

je nekonečné, ale ten, kto vníma, je konečný. Mysel spočíva v nádeji, že raz získa to, čo vníma, že uvidí závoj sňatý a že nebude treba žiadne médium, hneď ako bude duša zbavená smrteľného tela (2Kor 5,6).

15. Pri tejto vízii existujú tri rôzne cesty alebo stupne podľa rôznych spôsobov, ktorými Božia vôľa komunikuje, a podľa dispozície ľudskej vôle. Niekedy sa prejavuje jasnejšie, inokedy menej jasne, niekedy sú tajomstvá zjavené bez toho, aby bol odhalený ich celý význam. Rozdiely zvyčajne závisia od dispozícií duše, pretože ak sa duša neudrží v pokoji alebo ak sa dopustí nejakého poklesku, hoci najmenšieho, nezakúsi víziu v jej plnosti. Vo vízii, o ktorej hovorím, možno Pána vnímať tak jasne a určito, že neexistuje ani najmenší priestor pre pochybnosti. No jednako presvedčenie o skutočnej prítomnosti Boha vo vízii vždy predchádza tomu a pôsobí na myseľ pred tým, ako ona plne pochopí, čo jeho Veľebnosť hovorí. Takéto vedomie vytvára príjemný nátlak a mocne a účinne Valieha na dušu, aby postupovala v láske, službe a poslušnosti voči Najvyššiemu. Vízia objasňuje veľké pravdy, aká vzácna je cnosť a akým drahocenným pokladom je jej pestovanie a uchovávanie. Prejaví sa v nej krása a bezpečie cnosti a je daný silný impulz k dobru, zatiaľ čo dušu naplňuje nenávisť a odpor k zlu a všetkým nezriadeným sklonom, takže dobro zväčša celkom ovládne zlé sklony. Pokiaľ sa duša teší z tejto vízie a pokiaľ ju nestratí, nebude nikdy premožená (Múd 7,30), pretože vízia dáva život, bezpečie, zápal a radosť. Mocne i nežne ju volá a pobáda dušu, aby postúpila, dáva jej ľahkosť a bdelosť, pevne ustanovuje nadvládu nadradenej časti bytosti nad nižšou. Dokonca aj telo sa pri nej stáva svižným a zduchovneným, lebo sa oslobodzuje od svojej hrubosti a tiaže.
16. Hneď ako duša začne vnímať a zakúšať tieto nádherné pocity, túžobne volá k Najvyššiemu: „Tiahni ma za sebou! Pobežme!“ (Pies 1,4), pretože v spojení so svojím Milovaným už nepocituje skutky pozemského života. Odkedy beží za vôňou olejkov svojho Milého, prebýva viac tam, kde miluje, než kde žije. Keď už duša opustí svoju nižšiu prirodzenosť, obracia sa k nej iba preto, aby napravila a obmedzila svoje zvieracie chůtky a vášne. Pokiaľ sa ony niekedy pokúsia vzbúriť, duša si ich rýchlo podmaní, pretože už „nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20).
17. V určitej miere je pri všetkých takýchto svätých úkonoch a túžbach pocitovaná pomoc Ducha Ježiša Krista, ktorý je Bohom a životom duše (1Jn 5,11) a ktorý sa vyznačuje horlivosťou, svetlom, svätými túžbami, jasnosťou a obratnosťou pri riadení skutkov, ktoré duši vnuká. Tie sú také, že len Boh môže byť ich pôvodcom. Človek vníma nepretržitú činnosť lásky a dôverné spolužitie s Bohom, skutočné a trvalé, ktoré púta pozornosť ducha k Božím veciam a odvracia ho od pozemských vecí. Ježiš Kristus sa prejavuje ako ten, kto žije v duši, kto vykonáva svoju moc a svojím svetlom rozptyľuje temnotu. Ako keby sme stáli vo dverách Pánovho domu, pretože tu duša vidí nádheru vychádzajúcu z lampy Božieho Baránka (Zjv 21,23).
18. Nehovorím, že to všetko je svetlo, ale je to jeho súčasť, ktorá spočíva v poznaní vecí, ktoré presahujú schopnosti a sily tvora. Najvyšší používa víziu, aby oživil rozum istou prenikavosťou a svetlom, čím ho uspôsobuje pre prijatie vzneše-